

Druga strona postępowania rewizyjnego: W AG

przy udziale: Bundesministerium der Finanzen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 43 WE w związku z art. 48 WE (obecnie art. 49 TFUE w związku z art. 54 TFUE) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom prawa państwa członkowskiego, które zabraniają spółce będącej rezydentem obniżenia podlegającego opodatkowaniu zysku o straty stałego zakładu położonego w innym państwie członkowskim w sytuacji, w której, po pierwsze, spółka ta wyczerpała wszelkie możliwości odliczenia tych strat, jakie przewiduje prawo państwa członkowskiego, w którym położony jest ten zakład, a po drugie, poprzez ten zakład nie są już uzyskiwane żadne wpływy, w związku z czym nie ma już możliwości uwzględnienia strat w tym państwie członkowskim („ostateczne” straty), również wtedy, gdy odnośne przepisy prawa przewidują wyłączenie zysków i strat na mocy dwustronnej umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartej między oboma państwami członkowskimi?
- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:
Czy art. 43 WE w związku z art. 48 WE (obecnie art. 49 TFUE w związku z art. 54 TFUE) należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie również przepisom Gewerbesteuer-gesetz (ustawy o podatku od działalności gospodarczej, Niemcy), które zabraniają spółce będącej rezydentem obniżenia podlegającego opodatkowaniu zysku z działalności gospodarczej o „ostateczne” straty, o których mowa w pytaniu pierwszym, poniesione przez stały zakład położony w innym państwie członkowskim?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:
Czy w przypadku zamknięcia stałego zakładu położonego w innym państwie członkowskim mogą istnieć „ostateczne” straty, o których mowa w pytaniu pierwszym, mimo że istnieje przynajmniej teoretyczna możliwość, że spółka znów otworzy w odnośnym państwie członkowskim stały zakład, którego zyski można by ewentualnie obniżyć o wcześniejsze straty?
- 4) W razie udzielenia na pytania pierwsze i trzecie odpowiedzi twierdzącej:
Czy „ostatecznymi” stratami, o których mowa w pytaniu pierwszym i które podlegają uwzględnieniu przez państwo rezydencji spółki macierzystej, mogą być również te straty stałego zakładu, które w świetle prawa państwa położenia stałego zakładu mogły zostać przynajmniej jeden raz przeniesione na kolejny okres podatkowy?
- 5) W razie udzielenia na pytania pierwsze i trzecie odpowiedzi twierdzącej:
Czy obowiązek uwzględnienia „ostatecznych” strat transgranicznych jest ograniczony pod względem wysokości do kwoty strat, jaką spółka mogłaby określić w odnośnym państwie położenia stałego zakładu, gdyby uwzględnienie strat nie było tam wykluczone?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Saarbrücken
(Niemcy) w dniu 26 października 2020 r. – Koch Media GmbH / FU**

(Sprawa C-559/20)

(2021/C 35/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Saarbrücken

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Koch Media GmbH

Strona pozwana: FU

Pytania prejudycjalne

1. a) Czy art. 14 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (zwanej dalej „dyrektywą w sprawie egzekwowania”) (!) należy interpretować w ten sposób, że w myśl tego przepisu „koszty sądowe” lub „inne wydatki” obejmują niezbędne koszty adwokackie, które właściciel praw własności intelektualnej w rozumieniu art. 2 dyrektywy w sprawie egzekwowania poniósł na skutek dochodzenia swoich praw na drodze pozasądowej poprzez wezwanie do zaniechania naruszeń?

b) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze lit. a): czy art. 13 dyrektywy w sprawie egzekwowania należy interpretować w ten sposób, że w myśl tego przepisu odszkodowania obejmują koszty adwokackie, o których mowa w pytaniu pierwszym lit. a)?

2. a) Czy prawo Unii, w szczególności

— artykuły 3, 13 i 14 dyrektywy w sprawie egzekwowania,

— artykuł 8 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym ⁽²⁾ oraz

— artykuł 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/24/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie ochrony prawnej programów komputerowych (wersja skodyfikowana) ⁽³⁾

należy interpretować w ten sposób, że właściciel praw własności intelektualnej w rozumieniu art. 2 dyrektywy w sprawie egzekwowania ma zasadniczo roszczenie o zwrot pełnych kosztów adwokackich, o których mowa w pytaniu pierwszym lit. a), a w każdym razie o zwrot ich odpowiedniej i istotnej części, nawet jeśli

— naruszenie, w związku z którym dochodzi swoich praw, zostało popełnione przez osobę fizyczną poza zakresem jej działalności gospodarczej czy zawodowej, oraz

— przepisy krajowe przewidują w takiej sprawie, że koszty adwokackie podlegające co do zasady zwrotowi określa się w oparciu o obniżoną kwotę wartości przedmiotu sporu?

b) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie lit. a): czy prawo Unii, o którym mowa w pytaniu drugim lit. a) należy interpretować w ten sposób, że wyjątek od zasady określonej w pytaniu drugim lit. a), zgodnie z którą koszty adwokackie, o których mowa w pytaniu pierwszym lit. a), powinny zostać zwrócone właścicielowi praw w całości, a w każdym razie w odpowiedniej i istotnej części

może znaleźć zastosowanie

przy uwzględnieniu innych czynników (takich jak aktualność utworu, czas trwania publicznego udostępnienia i naruszenie popełnione przez osobę fizyczną poza zakresem jej interesów gospodarczych czy zawodowych),

nawet jeśli naruszenie praw własności intelektualnej w rozumieniu art. 2 dyrektywy w sprawie egzekwowania polega na udostępnianiu plików, to znaczy na publicznym udostępnianiu utworu poprzez oferowanie możliwości jego bezpłatnego pobrania wszystkim osobom aktywnym na swobodnie dostępnej platformie wymiany, na której nie ma zarządzania prawami cyfrowymi?

⁽¹⁾ Dz.U. 2004, L 157, s. 45.

⁽²⁾ Dz.U. 2001, L 167, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. 2009, L 111, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria provinciale di Parma (Włochy) w dniu 30 października 2020 r. – Casa di Cura Città di Parma SpA / Agenzia delle Entrate

(Sprawa C-573/20)

(2021/C 35/40)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria provinciale di Parma

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Casa di Cura Città di Parma SpA

Strona pozwana: Agenzia delle Entrate